

Beatificarea celor șapte episcopi martiri – Blaj, 2 iunie 2019

Cauza beatificării celor șapte episcopi români greco-catolici uciși din ură față de credință a fost deschisă în 1994. După 25 ani, în 19 martie 2019, Sfântul Părinte a autorizat Congregația pentru Cauzele Sfinților să promulge Decretul privind martiriul celor șapte episcopi. Vor fi beatificați de către Papa Francisc în cadrul Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii de pe Câmpia Libertății de la Blaj, din 2 iunie 2019.

Vasile Aftenie (1899-1950), episcop vicar general pentru București și Vechiul Regat, a murit la 10 mai 1950, în spitalul închisorii Văcărești, la vârsta de 51 de ani. Fusese separat de ceilalți episcopi arestați și era anchetat de aproape un an de Securitate în beciurile Ministerului de Interne. Vasile Aftenie a fost înmormântat în ascuns de Securitate în cimitirul Bellu catolic, având inscripționate pe cruce doar inițialele „A.V.”

Între cei șapte episcopi greco-catolici martiri, a fost primul care și-a pierdut viața în timpul persecuției, la 10 mai 1950.

S-a născut în 1899, a făcut liceul la Blaj, a studiat la Colegiul Pontifical de Propaganda Fide din Roma, obținând un doctorat în teologie în 1925. Hirotonit preot în 1926, Vasile Aftenie a fost numit protopop de București în 1934, iar în 1940 a fost hirotonit episcop vicar pentru București și Vechiul Regat.

Ca și Iuliu Hossu, Vasile Aftenie a fost abordat de autorități înaintea declanșării persecuției deschise, Petru Groza propunându-i un scaun de mitropolit dacă trece la ortodoxie.

Valeriu Traian Frențiu (1875-1952), episcop de Oradea și decan de vârstă al episcopilor greco-catolici, a murit la 11 iulie 1952, la închisoarea din Sighet, la vârsta de 77 de ani. Nu i se cunoaște mormântul.

S-a născut în 1875, a studiat la Blaj, Budapesta și Viena. În 1912 a fost hirotonit episcop pentru Lugoj. Din 1922 a fost episcop de Oradea. În timpul ocupației maghiare a trebuit să se refugieze în Beiuș (rămas în Regatul României după Dictatul de la Viena).

În 29 octombrie 1948, a fost ridicat de la Oradea după miezul nopții, dus la București sub pretextul că va fi primit în audiență de un ministru, internat pentru două nopți în celulele arestului Ministerului de Interne și apoi înfățișat ministrului Cultelor, care i-a propus să treacă la ortodoxie.

CONFERINȚA EPISCOPIILOR DIN ROMÂNIA

Ioan Suci (1907-1953), Administrator Apostolic al Mitropoliei Blajului, a murit de foame, în lipsa tratamentelor medicale, la 27 iunie 1953, la închisoarea din Sighet, la vârsta de 46 de ani. Mormântul său din Cimitirul Săracilor a fost nivelat de oamenii Securității, pentru a nu i se mai găsi vreodată rămășițele.

S-a născut la Blaj, în 1907. A absolvit Universitatea Pontificală *Angelicum* de la Roma. A obținut la Roma două doctorate, în teologie (1927) și în filosofie (1932). A fost hirotonit preot în 1931 și consacrat episcop în 1940. În 1947, la 40 ani, Ioan Suci a fost numit administrator apostolic al Mitropoliei Blajului. În 1948, a avut o activitate intensă – memorii adresate guvernului, numeroase vizite în parohii și predici, corespondență cu Nunțiatura, scrisori pastorale – fiind arestat de trei ori în decursul anului.

Tit Liviu Chinezu (1904-1955), consacrat episcop în clandestinitate, în 1949, a murit la 15 ianuarie 1955 în închisoarea din Sighet, fiind bolnav și lipsit de orice tratament medical, la vârsta de 51 de ani. Locul unde se odihnește trupul său a rămas necunoscut posterității.

Fost protopop greco-catolic al Bucureștilor, Tit Liviu Chinezu a fost consacrat episcop în clandestinitate, în 1949, în lagărul de la mănăstirea Căldărușani.

A studiat la Blaj și la Roma, la Colegiul pontifical De Propaganda Fide, obținând un doctorat în filosofie (1927), fiind numit protopop de București în 1946. A fost arestat în 1948 și dus în grupul celor 25 de protopopi și canonici greco-catolici la Mănăstirea ortodoxă de la Neamț. Acolo a refuzat propunerea de trecere la ortodoxie ce i-a fost făcută de vicarul Teoctist, care avea să devină Patriarh. De la Neamț a fost transferat în lagărul organizat în cadrul Mănăstirii ortodoxe Căldărușani, unde a fost consacrat episcop în clandestinitate.

A fost închis în 1950 cu ceilalți episcopi în închisoarea de la Sighet, unde s-a îmbolnăvit.

Ioan Bălan (1880-1959), episcop de Lugoj, a murit la 4 august 1959, la 79 de ani, la Mănăstirea ortodoxă Ciorogârla, unde fusese închis cu domiciliu obligatoriu după separarea celor trei episcopi ce supraviețuiseră Sighetului.

În ultimii trei ani de viață i s-au făcut de mai multe ori propuneri de a se dezice de unirea cu Biserica Romei, condiționate și de oferirea de tratament medical, toate propunerile fiind refuzate. A fost înmormântat în cimitirul Bellu catolic din București.

A fost primul preot paroh care a slujit în bisericuța „Sfântul Vasile cel Mare” ridicată în 1909 pe strada Polonă din București, devenită, în 2014, Catedrala Episcopiei Greco-Catolice „Sfântul Vasile cel Mare” de București.

CONFERINȚA EPISCOPIILOR DIN ROMÂNIA

A studiat la Blaj, Budapesta și Viena, unde a obținut un doctorat în teologie (1906). În 1929 a fost membru al Comisiei Pontificale de la Roma care a revizuit Codul de Drept Canonic al Bisericii Orientale, fiind numit episcop de Lugoj în 1936.

A fost arestat împreună cu ceilalți episcopi în 29 octombrie 1948.

Alexandru Rusu (1884-1963), episcop de Maramureș, a murit la vârsta de 79 de ani, la 9 mai 1963, în închisoarea din Gherla. Ispășea o condamnare pe viață primită în 1957 pentru „instigare și înaltă trădare” după ce fusese eliberat de la Sighet în 1955 și închis în Mănăstirile ortodoxe Curtea de Argeș, Ciorogârla și Cocoș. Locul exact al înhumării nu a mai putut fi identificat.

Renunt pentru intransigența sa, Episcopul Alexandru Rusu a înfruntat atât ocupația horthystă din nordul Transilvaniei (1940-1944), cât și ocupația sovietică.

A studiat la Târgu Mureș, Blaj și Budapesta, unde a obținut un doctorat în teologie. A fost directorul ziarului Unirea - publicație a Mitropoliei Blajului -, polemist redutabil în apărarea Bisericii Române Unite în perioada interbelică.

A fost arestat în 29 octombrie 1948.

Iuliu Hossu (1885-1970), episcopul de Cluj-Gherla care a citit Rezoluția de la Alba Iulia din 1918, a supraviețuit închisorii din Sighet. A fost, până la sfârșitul vieții, închis cu domiciliu obligatoriu la Mănăstirea ortodoxă Căldărușani. A fost creat Cardinal în 1969, în secret – *in pectore* – și a murit la 28 mai 1970. La ordinul Securității, în mare grabă, chiar a doua zi, a fost înmormântat în cimitirul Bellu catolic din București.

S-a născut în 1885, a studiat la Reghin, Târgu Mureș, Blaj și Roma, unde a obținut doctorate în teologie și filosofie. În primul Război Mondial s-a înrolat voluntar ca preot militar, acordând asistență spirituală soldaților români din armata austro-ungară. A fost numit episcop în 1917, la numai 32 de ani.

La 1 decembrie 1918, după ce a citit Rezoluția de unire cu România, Iuliu Hossu s-a îmbrățișat cu Miron Cristea, Episcopul ortodox de Caransebeș, viitor Patriarh, spunând: „Cum ne vedeți aici îmbrățișați frățeste, așa să rămână îmbrățișați, pe veci, toți frații României!”. Sub ocupația hortystă, Iuliu Hossu a fost cel mai de seamă reprezentant al românilor, îndurând atacurile extremiștilor maghiari și manifestând o frățescă solidaritate cu episcopul ortodox al Clujului, Nicolae Colan.

În noaptea de 28 spre 29 octombrie 1948, Iuliu Hossu a fost arestat și închis împreună cu ceilalți episcopi greco-catolici.